

1 SAMUEL 3:1-21

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Er staat in 1 Samuel 3: "Er klonken in die tijd zelden woorden van de Heer en visioenen braken niet door".

Dat lijkt een beschrijving van de religieuze beleving vandaag de dag.

Voor veel mensen is de wereld afgesloten alsof er een koperen koepel over heen ligt.

God is er niet meer hoor je dan zeggen.

Of komt Hij er niet doorheen, breekt er niks van Hem door?

In 1 Samuel 3 roept Hij zelfs tot vier maal toe, maar stuit op een dikke muur. **Dia 1**

Het gebeurde in het heiligdom in Silo.

Zou dat vandaag ook zijn?

Er is informatie te over, geld en ruimte genoeg, Bijbels genoeg, theologen genoeg, kerken en leerhuizen te over, maar waar gaat dat Woord van God nu echt weer spreken tot alle lagen van de bevolking en generaties?

In 1 Samuel 2 konden we lezen, dat mensen dat spreken kunnen blokkeren: de zonen van de priester Eli, Hofni en Pinehas, waren door hun levensstijl hinderpalen.

En vandaag zou het wel precies hetzelfde kunnen zijn: wij kunnen niets van God opvangen omdat we niet zijn afgestemd op de juiste Zender.

Zo werkt dat in het dagelijkse leven ook: Kijk, mijn vrouw zegt over het algemeen aardige dingen tegen mij, maar ik zal ze niet horen als mijn aandacht naar iets anders uitgaat, op een andere frequentie zit...

Ze zal dan snel zeggen: zeg waar zit jij met je gedachten, wij hebben een relatie!

Er is dus iets tussen ons gekomen.

De Jood Martin Buber heeft de geestelijke situatie in ons werelddeel eens onder woorden gebracht met de term "Godsverduistering".

Er is iets tussen God en ons geschoven met zoals de maan tussen de aarde en de zon schuift bij een zonsverduistering.

Wat dat is: een verkeerd denkpatroon, leefpatroon waardoor je God niet meer hoort.

De cabaratie Herman Finkers die zeer religieus is zei laatst in DWDD tegen Matthijs van Nieuwkerk die zei nooit te bidden: meen je dat? Drink je dan ook niet?

M.a.w. drinken, eten, bidden is iets wat van nature bij ons mens zijn hoort.

Dat was de situatie in 1 Samuel 3. **Dia 2**

Maar gelukkig staat er ook "de godslamp was bijna uitgedoofd". Bijna....

Zo'n woord heeft natuurlijk een dubbele bodem, want die godslamp duidt op de kandelaar in de tempel, die 's nachts brandde en 's morgens uitging, het liep dus tegen de morgen.

Maar die lamp wijst ook symbolisch erop, dat God er nog was, misschien wel in de gestalte van die priester Eli, het waakvlammetje van God in de nacht van toen.

Er is hoop, de kerk is er nog, weliswaar als een waakvlammetje, maar de plek om te horen is er.

En overal waar mensen kunnen horen is er hoop op een doorbraak, een keerpunt, een reveil.

Zijn we daar open voor? Zeven mensen hebben gehoor gegeven aan de roep van God om ambtsdrager te worden.

Roep van God? Ik heb niks gehoord. Ik heb wel een stem van mensen gehoord.

Luister dan naar wat Samuel overkwam: daar is veel herkenning.

God roept de kleine (!) Samuel bij zijn naam, maar wat doet hij?

Hij denkt dat Eli hem roept.

En dat is treffend: want heel veel wat met religie te maken heeft wordt vandaag onder verdenking gesteld: is het geen inbeelding, zit het niet in je hersens ...

Die bijbel is gewoon een boek van mensen, punt uit.

En de ontmoetingen tussen mensen zijn gewoon ontmoetingen.

Alle dromen zijn gewoon de beelden van en uit mijzelf.

Dat ik ben geroepen om ambtsdrager te worden: dat is toch de gemeente...?

En toch: Wees er voor open dat God in mensenwoorden tot je komt.

Stel je ook zo in bij een kerkdienst: samen buigen voor God.

Dan slaat bijwonen van een kerkdienst om in deelname aan een kerkdienst.

Echt luisteren in het gesprek met die ander is rekening houden met die Derde die zijn Woord meespreekt.

Als ambtsdrager erop vertrouwen dat God zich ook mengt in jouw bestaan.

De kleine Samuel geeft uiteindelijk gevolg aan zo'n luisterhouding. **Dia 3**

Er staat dat eigenaardige woord, dat "de Heer zich nog niet eerder aan Samuel had bekend gemaakt door het woord tot hem te richten".

Daarmee zal niet bedoeld zijn dat Samuel helemaal nog niet wist wie God was, maar daar zal mee bedoeld zijn, dat Hij er nu pas 'ervaring' mee kreeg.

Slechts van horen zeggen had ik van U vernomen, maar nu heeft mijn oog U aanschouwd, zegt Job als God na een periode van zwijgen weer tot hem spreekt.

Daar is het hele christelijke geloof op gericht: dat je gaat merken, dat de dingen van God opeens doorbreken richting jezelf.

Ja, God roept mij!

Hoe zit het met onze openheid?

Ik vind het toch heel treffend dat die oude Eli -en ik zie in hem de vertegenwoordiger van de traditie, van die eeuwenoude kerk met haar beproefde geloof-, dat hij Samuel weer de goede richting op wijst: luisteren!

"Ga maar weer slapen en als je wordt geroepen moet je antwoorden", dus ervan uitgaan dat God zich ook op jou richt, jong of oud...

En zeg: "Spreek uw dienaar luistert".

Dat is eigenlijk: je beschikbaar stellen, nog sterker God a.h.w. aanmoedigen aan het woord te komen.

En wat er dan gebeurt?

"En de Heer kwam bij hem staan en riep"... dan mag je ervan uitgaan, dat Hij niet aan je voorbij loopt.

Nog even resumeren: dat wij de ervaring hebben dat God zwijgt ligt niet zomaar aan God, maar aan ons.

Er ligt een korst om ons leven en God breekt er niet doorheen.

En wat ons staat te doen is opnieuw een luisterhouding aannemen.

En daar hoef je echt niet het klooster voor in en je hoeft er niet voor op reis te gaan.

Alleen hier en nu de keus maken: ik houd er rekening mee, dat er een God is die tot mij spreekt.

Samuel betekent God heeft gehoord.

Stel je er voor open dat dingen nieuw kunnen worden, er vernieuwing kan komen.

Ook al zal vernieuwing gepaard kunnen gaan met de afbraak van het oude.

Dat horen we: Samuel krijgt slecht nieuws te horen: God zal gericht oefenen over Eli en zijn ongerechtigheid; Eli en zijn huis, die hele oude wereld gaat eraan.

Er wordt in deze tijd veel afgebroken.

Het kerkelijk leven is niet meer als vroeger en veel is weg.

Het klinkt misschien hard, maar het zou kunnen dat veel weg moet omdat we weer terug naar de basis moeten.

Bidden, wachten en het goede doen schreef Bonhoeffer

Er zijn tijden dat het woord klinkt dat de boel om moet - dat was de tijd van Samuel en ook die van ons.

Een pijnlijk maar heilzaam proces waar je dan in terecht komt.

Eli zegt dan ook: "Hij is de Heer, laat Hij doen wat Hij het beste vindt".

De jonge ambtsdrager Samuel wist eerst ook niet dat zijn roeping van Godswege was
Dat realiseerde hij zich langzaam aan.

Zo verging het ook mij 33 jaar geleden.

Ik werd bevestigd in het ambt: ben ik dat nu of God.

De eerste jaren was mijn werk boven mij en ik als persoon onder.

Pas na een paar jaar kon ik zeggen dat ik er een beetje boven stond en ging ik beseffen dat het niet zomaar mensenwerk is.

Maar wat ik in al die jaren wel heb ervaren is dit.

Ik heb veel zien afbreken en ook weer opnieuw zien bloeien.

Ik heb het gevoel dat wij leven op zo'n keerpunt, een tijd tussen de tijden.

Een oude wereld loopt op zijn eind, maar wellicht komt er openheid voor een nieuw spreken van God.

God is een sprekende God en de hele Bijbel, de hele geschiedenis van Israël is een groot exposé van wat Hij allemaal heeft gedaan om ons te bereiken.

Hij is tot het uiterste gegaan in Jezus Christus. **Dia 4**

"Op velerlei wijzen en langs velerlei wegen heeft God in het verleden tot de voorouders gesproken door de profeten, maar nu de tijd ten einde loopt heeft Hij tot ons gesproken door zijn Zoon..."

Hij heeft de harde korst die over ons bestaan lag doorbroken om deel te krijgen aan ons bestaan hier en Hij heeft het gericht weggedragen en de genadetijd uitgeroepen.

Het is mooi als gelovige, als ambtsdrager in zo'n tijd te leven en dat van harte te beamen met je jawoord.

Amen